

הדלקת נרות			
זמן	צאת השבת	כניסת שבת	יחולות
19:05	18:23	17:09	יחולות
19:03	18:26	17:28	תל-אביב
19:04	18:26	17:21	חיפה
19:02	18:26	17:29	באר שבע

נחל'י נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברוסלב | בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

דבר ראש הישיבה

שמחת הפורים היא מהארת עתיקה סתימאה • צריך לתת גבול לשתייה ביום הפורים • כל העמודים עתידיים להתבטל חוץ מפורים כי אין דבר יקר יותר מהשמחה • התחפושות הם גילוי של אהבת ה' לבניו

הידיעה שלא נדע, כלומר שהתכלית בידיעת ה' היא לדעת שעדיין לא יודעים כלום ועוד לא התחלנו, ושעדיין אנחנו רחוקים ממנו יתברך, וע"י כך זוכים אח"כ לידע ולהכיר אותו יתברך יותר, ובכך יכולים לזכות להמשכת האורות העליונים של אורייתא דעתיקא סתימאה הנקרא "עתיקא קדישא". וכמו שביארנו למעלה שכל חג הפורים לא שייך לעולם הזה, והאור המאיר בחג הפורים נמשך מההארה שתתגלה לעתיד לבוא, ובכתבי האר"י הקדוש קורא להארה זו "הארת יסוד אבא", והיא הארה שעל ידה זוכים להגיע לבחינת פנים בפנים עם ה' יתברך. אמנם צריך לדעת שרק לעתיד לבוא אפשר לזכות להארה זו בשלמות.

האור של פורים

וכיון שהארה זו מאירה ביום אחד בשנה בלבד, הדבר מצריך התבוננות והכנה רבה, וכדי לנצל אותה כדבעי צריכים המון תפילה ויישוב הדעת. וידוע דברי התיקוני זוהר שחג הפורים גדול במעלתו הרוחנית יותר מיום הכיפורים, וזה ג"כ מהטעם הנ"ל, שהארת פורים הארת יסוד אבא הנשארת בגילוי במשך כל היום מאירה פעם אחת בשנה ואפילו ביום הכיפורים לא זוכים לה. וכמ"ש לעיל שבפורים זוכים לבחינת הארת פנים בפנים, ומרדכי ואסתר הם בחינת קודשא בריך הוא ושכינתא בחינת פנים בפנים. ומזה הטעם גם נבין מדוע אמרו חז"ל שבפורים "כל הפושט יד נותנים לו", וידוע שמאמר זה נאמר גם על מה שמבקשים בתפילה מה', שכל הפושט יד בתפילה ותחנונים זוכה שיתקבלו כל תפילותיו ובקשותיו, וזה מכיוון שכאשר מאירה הארת פנים בפנים, אז זוכים להמשיך את כל ההשפעות.

תחפשו אותי

ובזה יבין ג"כ ענין התחפושות בפורים, שרואים בחוש שכמעט כולם מתחפשים, וע"פ ההלכה יכולים להתחפש כמעט לכל מה שרוצים, ובכך זוכים לתיקון התחפושות שהוא בעצם תיקון החיצוניות של כל השנה. כי בפורים ממשיכים את החיצוניות אליו יתברך, וזה מכיוון שבפורים מתגלה שה' אוהב את כולם, ואמנם וודאי ובוודאי שגם בכל השנה ה' אוהב את כולם אבל בפורים יש גילוי ממשי לדבר. יהי רצון שנזכה כולנו להתכונן כראוי לפורים, ונזכה להארת יסוד דאבא שתתגלה באופן מוחשי בחיצוניות, ונזכה לראות באור הגאולה עוד השנה, במהרה בימינו אמן.

כתב רבינו בליקוטי מוהר"ן תורה ל"ג: "והתורה, יש בה שני בחינות. בחינות נגלה, ובחינות נסתר. והנסתר הזה, הוא אורייתא דעתיקא סתימאה דעתיקא לאתגליא לעתיד לבוא..."

דברי רבינו הרי הם כקילורין לעיניים לימים הללו בהם אנו מתכוננים לחג הפורים הבעל"ט. ע"פ דבריו הקדושים ניתן להבין את סוד ההארה הנמשכת בחג הפורים, שהיא המשכת התורה של הנסתר שתתגלה לעתיד לבוא, וכמו שאנו רואים בחוש שבחג הפורים יש התעוררות גדולה מאד של שמחה עצומה שלא מעלמא הדין, וטעם הדבר משום שהשמחה נמשכת מהשמחה שתתגלה לעתיד לבוא, וע"כ אמרו חז"ל שכל החגים עתידיים להתבטל חוץ מפורים, וכמ"ש בסוף מגילת אסתר "...וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם". ונראה לומר בטעם הדבר מדוע חג הפורים לא יתבטל, מכיוון שאין

דבר יותר יקר אצל ה' מהשמחה, ובפרט שמחה כזו גדולה כמו שיש בפורים. נמצא שבחג הפורים אנו זוכים לשמחה שהיא למעלה מהמקום והזמן, וכל זה ע"י ההארה של אורייתא דעתיקא סתימאה שבמאירה לנו ביום קדוש זה.

וגילו לנו חז"ל הקדושים שחלק ממצוות היום בפורים נעשית ע"י שתיית היין, וע"י קיום מצוות היום ובעיקר על ידי שתיית היין אנו זוכים להמשיך את ההארה הנ"ל. וצריך להתבונן מה ענין השתייה בפורים, ובאיזה אופן זוכים לקיים מצוות השתייה כתיקנה ולזכות לכל הנ"ל?

עד ולא עד בכלל

ושמעתי לבאר על פי מה שכתוב בספר יד אפרים על דברי השו"ע בסימן תרצ"ה, שכתב שצריך לשתות עד שלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, ומבאר היד אפרים שהכוונה היא "עד" אבל "לא עד בכלל". ובוודאי אין הכוונה להשתכר יותר מדי עד שתתבלבל דעתו ולא יכיר בתוקף הנס. וזה שכתוב שם בשו"ע ש"חייב אדם לבסומי בפורים עד דלא ידע בין ארור המן וברוך מרדכי", כלומר עד ולא עד בכלל.

וזהו בעומק מעלת השתייה בחג הפורים שהיא נעשית באופן של "לבסומי עד" דהיינו המילה "עד" שמרמזת לגבול, שגם השתייה צריכה להיות עם גבול, ואז אפשר לזכות למעלה של "עד דלא ידע" שהוא ענין תכלית

גם אני קורא

שמע ישראל

פעמיים ביום < 8 בבוקר < 8 בערב

14 8

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי אמר לחן הקדוש ברוך הוא לישראל אפילו לא קיטתם אלא קריאת שמע שדוית וערכית אי אתם נמסרין בידים (סנהדרין)

תרומת המשכן-אפיקי חינוך

הרועה הרחום

מול עדת זאבים רעבה, שלושה כלבים חורקי שיניים עמד עוז'ה. המאבק מול צמאי הדם שוחרי טרף היה קשה מחד, וכואב מאידך, משום שלאחר הניצחון מוטלות היו מספר גוויות ללא רוח חיים, חבל היה לו על אותם שלושה-ארבעה טלאים רכים, שלא שרדו את מלחמת הקיום, אף שהם רק חלק אחד מתוך אלף שלוש מאות חמישים ותשעה ראשי צאן, אולם את נשמתו השקיע בהם, ומדמו שפך לגדלם, כל אחד מהם ממש

כבנו יחידו, מה עשה, העמידם בתוך הביבר המגודר, ופתח פתח צר, למעבר כבש-עז בודד ומנאם אחד לאחד, כשהוא כואב את מותם בטרם עת של אותם חסרי ישע-בלתי מעורבים.

משל זה מביא המדרש בהקשר למצות מחצית השקל, מצווה שממצה את אהבת ה' לעמו, שלאחר כל מגיפה או מדת הדין ציווה ה' למנות את עם ישראל, ללא כל קשר למצבם הרוחני, שמתוך שאוהבם רוצה בטובתם, כך בכל שלושת

התרומות שנצטוו בני ישראל במדבר, נוכל למצוא ציונים ומראי מקום לחינוך, לטובת ילדינו שמתוך אהבתם רוצים אנו בטובתם, ותמיד נמנה ונשקול בפלס מה נוכל לעשות למענם.

א. תרומת האדנים

בתרומה זו ישנם נקודת אור מיוחדות. א. בשל ייעודה. ב. שיעור הנתניה.

נתבונן, מדוע לא ציווה ה' לתרום מחצית השקל זהב לצורך ארון העדות ומזבח הקטורת, או מחצית השקל נחושת לצורך מזבח העולה, או לחילופין כמות צמר לצורך יריעות המשכן? אלא הקב"ה ציווה דווקא לתרום מחצית שקל, ומתכת של כסף, שהיא איננה המתכת הכי יקרה, מנקודה זו נצא להתבוננות.

א. ייעוד התרומה, היה לצורך אדני המשכן הבסיס והיסוד, ובעצם מה שהחזיק את המשכן לכל ימיו, ויעמוד ישר במידה מדויקת כפי שנאמר בפרשתנו, "וְהָיָה תוֹאֲמָם מִלְמָטָה וַיַּחֲדוּ יְהוָה תָּמִיד אֶל רִאשׁוֹ אֶל הַטֹּבָעַת הָאֶחָת וכו'", וכן שלא יעמדו קרשי עצי השיטים חשופים על הארץ ויתנפחו מחמת מי הגשמים, וכה יהיה גם מגמתנו בחינוך ילדינו, למען יעמדו על כוחם בישרות כראוי וכיאוות, ולא יסוּו כדי שיהיו חלק אחד בלתי נפרד

מכל עם ישראל, מקום למשכן והשראת השכינה, וכן שלא יושפעו מפגעי הזמן ומקרי (ל' מקרה).

ב. שיעור הנתניה, הזכות ניתנת במשורה, מחצית השקל לכולם, עשיר ועני, גיבור וחלש וכו', כולם נתנו מחצית השקל בלבד, להורות כי אף אשר נרצה ובאמת נשאף להביאם לפסגות של הצלחה, נעשה זאת צעד אחר צעד, ובכל התקדמות ולו הקטנה (כסף ולא זהב דווקא), נדגיש ונסמן ונדחוף קדימה, לאשר היסוד והשורשים אינם גדולים כפי שנראה נופו ועליו של העץ, נפוח וממלא את האופק, אבל הם מעמידים את העץ על תילו.

עניין זה נכון לכל ילד באשר הוא בזמנים של עליה ועושר של הישגים, לא נשכח את הדברים הבסיסיים והעיקריים, שלעיתים נראים קטנים חסרי חשיבות, שלא נתמקד בתפאורה של מצליחות ואוירה, שבינם לבין הצלחה אין ולא כלום, ודברים אלו יהיו לסיס איתן בזמנים של חולשה, עוני ומצוקה זמנית ואף מתמשכת, וזאת כדי שיעיד מה עיקר ובמה ישקיע את כוחו באמת, ודברים אלו יהיו הבסיס אף שאינם מרשימים כלפי חוץ.

ב. תרומת קרבנות ציבור

התרומה הדומה יותר לתרומת האדנים, הן מבחינת שיעור הנתניה ושוויון הנותנים, הינה המחצית השקל שניתנה מידי שנה בראש חודש אדר, וכפי שמוּבא במשנה: "באחד באדר משמעין על השקלים", ייעודה של תרומה זו הינה לתרומת הלשכה, לקרבנות ציבור, ומזה נקנו קרבנות התמיד, הקטורת, קרבנות ראש חודש, חגים י"ט, ועוד.

בתרומה זו ישנם מאפיינים נוספים מהם נוכל לדלות פניי חינוך מרחיבי דעת, כאמור ייעוד התרומה עבור ההוצאות השוטפות של קרבנות ומנחות של בית המקדש, וגם כאן רואים אנו שגובה התרומה שווה לכל נפש, עשיר ושוע, דל ואביון, להורות את אשר גם בשוטף וביום יום, כמו ביסוד החינוך יבנה הילד/חניך בצעדים קטנים, ולא בדווקא בדברים גרנדיוזיים מעוררי התפעלות והשתאות, ובעיקר עקביים כמו במחצית השקל שניתן מידי שנה.

על התרומה השלישית תרומת המשכן-על הרגש התלהבות בחינוך, א"ה במאמר הבא.

עוד לא מנויים?

קבלו מגזין חנים להכרות!

עזרת הנאה וסיפוק ותוכן איכותי לחיים טובים יותר
ספ"י תורת רבניו הקדוש רבי נחמן, מלידים וכלל בני החסידות.

מוקד מנויים: **02-623-1218**

ניתן להירשם בכל עמדות 'נדרים פלוס' ניצוצות > טופס הרשמה

הופיע!

גזיון מון
אדר תשפ"ד

חדש!

הגלים שמעלה
המיוחד לקדים
בפורט מבר

משכן מעט

באותה העת יצא לאורי להזדמן לדרשה של אחד ממשפיעי אנ"ש, הלה דיבר בכובד ראש על חומרת הדיבור בבית הכנסת, ועל כך שמשמים יש מלחמה של הסטרא אחרא על הבתי כנסיות כאשר השטן מנסה בכל כוחו לסגור את הבתי כנסיות, והכל בעבור מה שהיו הרבה אנשים שלצערנו הרב לא הקפידו מספיק על קדושת בית הכנסת.

המשפיע המשיך והסביר על גודל קדושת בית הכנסת, וכך היו דבריו: קדושת בית הכנסת גדולה היא עד מאד, אילו היו בני אדם יודעים מהיכן נמשכת הקדושה לבית הכנסת לעולם הם לא היו מעיזים לדבר בבית הכנסת ולפגוע בכבודו של מקום. ר' נתן בליקוטי הלכות אומר שקדושת בית הכנסת נמשכת מקדושת המשכן, ונמצא שמי שמזלזל בקדושת בית הכנסת ולא מקפיד לשמור את פיו מדברי חולין, הרי כביכול הוא מדבר דברים בטלים בתוך המשכן בעצמו - בתוך ביתו של הקב"ה.

ש כאלו שרואים את הבית הכנסת כמקום של מסיבת חברים. כזה היה אורי שאהב מאד לבוא לבית הכנסת אבל לא בשביל להתפלל, בית הכנסת היה עבורו מקום בילוי נחמד, שם היה מקור המידע הגדול ביותר, כל החדשות וכל הנייעס ברגע האמת, החברים המצב האווירה, הכל היה ממש באווירה נחמדה.

אורי היה גם בין אלו שלא ידעו או יותר נכון לא הבינו את חומרת הדיבור בבית הכנסת. אמנם לגבי הלכות לשון הרע היה אורי מהמחמירים הגדולים, בעקבות חיזוק גדול שקיבל כאשר אחד מבני משפחתו היה חולה, באותה תקופה למד אורי את כל הלכות לשון הרע ישר והפוך, ובנוסף הוא קיבל על עצמו להזהר מאד מכל דיבור שיש בו חשש גנות על בן אדם אחר, וכך כל חבריו ידעו שליד אורי צריך להזהר מלדבר לשון, כי אם אורי היה שומע איזה משפט אפילו הקטן ביותר שהיה נראה לו כלשון הרע, מיד הוא היה קם ועוזב את המקום, כאשר

המשכן של דורינו

ועל כן תכף בשעת הקמת המשכן רמז על החרבן. כמו שכתוב, אלה פקודי המשכן משכן. שדרשו רבותינו זכרונם לברכה, משכן בבנינו, משכן בחרבנו. כי עקר הקמת המשכן היה בשביל זה כדי שיהיה כח לישראל להמשיך קדושת המשכן שהוא קדושת הבית המקדש גם אחר החרבן

והוא הוסיף והרחיב, שלמרות שהמשכן אינו קיים אבל כאשר המשכן נבנה ניתן בו כוח גם על העתיד - על הזמן שהוא יחרב, גם אז יוכלו להמשיך ממנו שפע של קדושה על הבתי כנסיות, ועל זה נאמר "אלה פקודי המשכן משכן העדות" ודרשו חז"ל "משכן משכן" לומר לך משכן בבנינו משכן בחורבנו, שגם בזמן חורבן המשכן יש כוח להמשיך את קדושתו על בתי כנסיות.

אורי יצא מאותה השיחה בתחושת רוממות ובהרגשה ברורה, בליבו הוא כבר החליט "מהיום אני מפסיק! אני אומר די לדיבורים בבית הכנסת".

(ליקוטי הלכות חול המועד הלכה ד יב)

כל החברים כולם מבינים את הרמז ומיד משתתקים ומעבירים נושא, אבל על חומרת הדיבור בבית הכנסת אורי לא היה מודע.

...

הקרונה הייתה זו ששינתה את המצב. זה החל עם סגירת הבתי כנסיות בתקופת חג הפסח ולאחר מכן כאשר חילקו את הבתי כנסיות לקפסולות, אט אט הבין אורי כי מה שהיה יותר לא יהיה, הקב"ה שלח רמז לילדיו! רמז שבו הקב"ה מבקש ומתחנן שיכבדו בביתו - בבית הכנסת.

הכי קרוב - הכי מפנק

הזמינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הציון!

050-4141-497

avraham201@gmail.com

מיטות קינג סייז

סאונה ומקווה מפואר

ארוחות כיד המלך

הכי קרוב לציון!

LANDAU

לנדאו - הבית שלכם באומן

פתקא טבא

תשעים שנה לפטירתו של ר' אהרן מנחם מנדל מראדזימין זצ"ל - ח' באדר תרצ"ד - תשפ"ד

אך לא יהודי חסיד כידיד'ש יעשה צעד נחרץ לבדו בלא להתייעץ עם רבו. וכך קם ידיד'ש נטל עמו מעט צידה לדרך ונסע לראדזימין הסמוכה, אל הרב'ה ר' אהרן מנחם מנדל.

בהגיעו לרבו החלו מעינות עיניו לפרוץ ואשד של דמעות ירד מעיניו. "רב'ה מה עלי לעשות? כל פרנסתי אבדה! החלטתו של הכומר גרמה לי לאבד את מקור מחייתי. מה אעשה, האם כעת אסגור את החנות? ואולי הרב יברכני שהכומר יחדול מהצקותיו". ידיד'ש ביכה מרורות, והרב'ה לא היה מסוגל לראות בצערו.

"תשמע", פתח הרב ואמר לאחר שראה כי ידיד'ש פרק את אשר על ליבו, "כבדי שאוכל לעזור לך עליך להשיג לי את שמו המלא של הכומר ואת שם אמו ולכותבם על דף נייר חלק, את הדף תביא לי ביום שישי אחרי צאתי מהמקווה, ובעזרתו יתברך אקווה כי תעבור מעליך רוע הגזירה"

"אבל" הוסיף הרב'ה ואמר, "הקפד על הדבר מאד מאד, כי אם לא תספיק להביא לי את הפתק בזמן צאתי מטבילת המצווה של ערב שבת קודש לא אוכל להושיעך ותאלץ להמתין לשבוע הבא."

לא נלאה את הקוראים היקרים על הדרך המסובכת בה הצליח ידיד'ש להשיג את שם אמו של הכומר, וגם אין אנו יכולים לחשוף את שמו של הכומר וק"ו את שם אמו אשר אינו ידוע גם לכותב הסיפור, אך לאחר עבודת בילוש ארוכה, השם המלא של הכומר ושם אמו היו בידי של ידיד'ש, והוא שם את

פעמיים ביום שישי בבוקר לעבר ראדזימין.

את הרב'ה ר' אהרן מראדזימין הוא הצליח לתפוס מיד עם יציאתו מהמקווה, והוא הגיש לידיו את הפתק. הרב'ה הסתכל בפתק וכעבור מספר רגעים ציווה על שמשו להצית אש על הרצפה, הוא זרק את הפתק לתוך האש כשהוא מוודא שהפתק נשרף כליל.

"כעת ידיד'ש יקירי, שוב לביתך ויותר אין לך לדאוג לפרנסתך, כבר נושעת!", אמר הרב'ה.

ידיד'ש באמונת החכמים הטבועה בלבו שם את פעמיים לעבר עיירתו, כשבלבו הוא בטוח בישועתו.

ואכן כך היה, מיד עם הגיעו אל ביתו ראה כי מספר חברים ממתנים לו בקוצר רוח, הללו בשרוהו כי לפני מספר שעות הכומר איבד את עצמו לדעת.

עמד ידיד'ש ובדק וכיוון את השעה, ומצא, כי באותה העת שהרב'ה שרף את הפתק, באותה העת ממש הכומר סיים את חייו, והוא זכה לקבל את מקור מחייתו מחדש.

(מקור: תעופות ראם)

תפקידם של גדולי ישראל בכל הדורות, מלבד לענות על שאלות בהלכה, היה גם עול הנהגת הציבור. ליבם הרחום הכיל את צרותיהם של ישראל החל מהצרות הגדולות וכלה בצרות הקטנות, ומלבד מה שהם היו מסעיים בנתינת עצה ותושיה, היו גם ביניהם כאלו שדרכו בדרך זו של לפעול ישועות מעל הטבע.

כזה היה גם הרב'ה ר' אהרן מנחם מנדל מראדזימין, אשר היה מחפש תדיר לעזור ולסייע לכל יהודי ויהודי במצוקותו.

...

ידידיה או כפי שהיה מכונה בפי כל ידיד'ש כפרי תמים ופשוט היה, אדם שהיה עומל לפרנסתו במשך כל שעות היום, ובלילה קובע עתים לתורה כפי כוחו. בית מכירות לבדים היה לו לידיד'ש או יותר נכון לומר

מפעל ליצור בדים - מפעל גדול לבדים היה בבעלותו, ידיד'ש היה עובד בו כל שעות היום ללא רגע של מנוחה, אבל התוצאה הייתה שווה כל רגע של עבודה, לקוחות רבים היו גודשים מידי יום את החנות שעמדה בקדמת המפעל, ההמולה במקום הייתה רבה, כל הסוחרים ידוע ידעו שלבדים של ידיד'ש אין תחליף, הם היו איכותיים, חזקים, יפים, וגם צבעם החזיק לאורך זמן בלי להראות סימני דהיה.

כל זה היו היה בלשון עבר, כעת הכל היה היסטוריה, מי שהיה נכנס לחנותו של ידיד'ש לא היה מאמין שאי-פעם היא שקקה חיים, כעת הכל היה שקט

בלא נפש חיה, קולות המכוונות נדמו משום שלא היה לידיד'ש צורך להפעילם, החנות נכנסה לשנת שבתון.

הכל החל כאשר הגיע בתקופה האחרונה כומר צעיר לעיירה, הלה היה מלומד גדול, וכגודל למדנותו כך הייתה גודל שנאתו ליהודים. מיד עם הגיעו להתגורר בעיירה הוא החל לרדת לחיי היהודים. גם ידיד'ש נפל לידיו כפרי בשל, כאשר עינו של הכומר צרה בחנותו המוצלחת, והוא הודיע כי החל מהיום חל איסור מוחלט לרכוש בדים בחנותו של ידיד'ש, ועל כולם להתחיל לרכוש את מרכולתם בחנותו של סטפן אשר עמדה ברחוב הסמוך.

עם ישראל אחים הם, כך שאחיו היהודים כמובן שלא נטשוהו אלא המשיכו לרכוש בגדים בסתר ובשעות הלילה המאוחרות, אבל אין ספק כי ידיד'ש נפגע קשות מהחלטתו של הכומר, רוב הכנסותיו היו מכוחם של הערלים שבעיירה, כך שהנוק היה גדול למדי, אט אט החל ידיד'ש להבין כי חנותו כבר אינה רווחית דיו והוא החל לשקול את סגירת החנות.

ר' אהרן מנחם מנדל מראדזימין זצ"ל

אם אתה מחפש את האור הפנימי בעבודת ה', משמעות לחיים וקרבת ה' - מקומר איתנו!

לפרטים: 052-767-9638

ישיבה לבעלי תשובה 'נחלי נצח' הממוקמת בלב האזורים הרריים בירושלים

מחפש את האור?

סביבה חמה ומקורבת

תנאי פנימיה מלאים

התחזקות והרבה שמחה

הליכות והליכות הבית היהודי

לימוד פרטי בליווי ראש הישיבה שלי"א

שיעורים קבוצתיים בגמרא וחסידות

אמר לו הרבי: כבר ברכתין! שהרי חומש שמות מסתיים במילים 'בכל מסעיהם', והמנהג לומר בסיום החומש 'חזק חזק ונתחזק', והרי נאמר כאן ברכה להצלחה בדרך: 'בכל מסעיהם חזק חזק ונתחזק'.

...

אשה בא להתלונן בפני הרב שבעלה יושב ולומד ולא דואג כלל לפרנסת הבית. קרא לו הרב ואמר: כתוב בפרשת פקודי "וישם את המנורה באהל מועד נוכח השולחן", ואמרו חז"ל "הרצה להחכים ידרים - מנורה בדרום, והרצה להעשיר יצפין - שולחן בצפון". התורה באה ומלמדת אותנו, שהגם שהרצה להחכים ידרים, מכל מקום לעולם הוא צריך לעמוד גם נוכח השולחן, ותמיד עליו לזכור גם את פרנסת בני ביתו.

אל אחד הצדיקים, מפני מה הוטל על משה רבינו להתעסק בבניין המשכן, והרי היו רבים שיכלו לעשות זאת, וכי לא חבל על זמנו? השיב אותו צדיק ואמר: ללמדך, שדברים הקשורים לרוחניות, אין לנו למסור לידי העסקנים.....

...

חסיד'ש יהודי בא לקבל מרבו ברכת פרידה. הלה נאלץ לעזוב את עירו מחמת צורכי פרנסה, כאשר תכניותיו היו לנדוד ממקום למקום על מנת למכור את סחורתו. להפתעתו, במקום שיברכו הרבי בברכת הצלחה, אמר לו הרבי: יהי רצון שתזכה לסיים את חומש שמות עד סופו לגמרי.

החסיד תמה, וניסה שוב לבקש ברכה להצלחה במסחר.

ניצוץ לשבת

מתוך גליון 'ניצוץ', מגזין הלב לכל המשפחה

המלון של אומן

ומבקשים על העתיד, מסתכלים קדימה, אם זה לא הולך איך שאתה רוצה, תרצה איך שזה הולך".

אין מי מהקוראים כמעט שלא פגש את הבניין הסמוך כל כך לציון הקדוש, בשלג, בשמש, בכל עונות השנה סביב השעון, בהליכה קצרה כבר נמצאים בפתח קודש הקדשים הציון הקדוש. תיקון הכללי, תפילות ובקשות אישיות וכלליות, לימוד בצל הצדיק, וברגע של מנוחה שבים לבית הפינתי שנותן קורת גג נפלאה. בשבתות וחגים האווירה עולה ומתעלה כמה טפחים מעל הקרקע, קול זמירות נישא באוויר, עוטף וממלא את חלל המלון ונוגע בנימי הנשמה הדקים ביותר. אורחים הולכים ובאים, קבוצה יוצאת עם טעם של עוד, וקבוצה חדשה נכנסת בהיסוס קל שבמהרה מתחלף בתחושת שייכות וביתיות.

בשונה משנים עברו בהן היה צריך מסירות נפש עצומה בכדי לשהות בצילו של הצדיק, בשנים האחרונות דאג רבינו הקדוש עבור הבאים אליו מעל ומעבר למצופה. אלא שכל זה נעצר באחת. אמנם הבית עצמו נשאר אבל הבאים בשעריו כבר אינם, בעלי בית המלון נמצאים במקום שונה לגמרי. "כרגע אנחנו בשלב מאוד מכריע. עד עכשיו חשבנו רק על אותו יום, אמרנו שאחרי פסח נמתין. עכשיו כבר חייבים להחליט מה עושים הלאה. האם נשארים כאן בארץ ואם כן אז איפה. אולי בלב הגליל הירוק ואולי בצפת, אולי בביתר עילית החסידית או בירושלים עיר הקודש, ואולי בגיליון הבא תודיעו היכן אנו גרים, גם אותנו זה מעניין". היא מסכמת בשעשוע אך ברצינות גמורה.

(מגזין "ניצוץ" סיון תשפ"ב)

היו לנו שנים יפות ומקסימות. בנין המלון 'לנדא' באומן

בחלף שלושה חודשים מאז פרוץ המלחמה (מלחמת רוסיה - אוקרינה) ערכנו שיחה מיוחדת עם גברת ש. לנדאו, אשת הרב אברהם לנדאו הי"ו, הבעלים של רשת בתי הלינה באומן 'לנדאו', שבשנים האחרונות רבבות חסידים שהו שם כשהם מנצלים את השלווה שבמקום לזכות למתנות והתיקונים של רבינו הקדוש.

בשיחה מיוחדת היא מתארת כיצד ביום אחד לאבהיר, אחרי עשור מתמשך של עשייה ברוכה ללא הפסקה, הם מצאו את עצמם רחוקים מהעיר אומן אותה נשמו ללא הפסקה, כאשר הקהילה המפוארת באומן מתפרקת ומתפזרת, ובית המלון שוקק החיים שלהם הופך למחסה לפליטי מלחמה. אלא שבשונה ממה שחשבנו, מתברר שכך האמונה לא עזב אותם ולו לרגע אחד, כמי שהרגישו שהם אך ורק שליחים של רבינו הקדוש בכל מעשיהם, כעת הם ממתינים וסופגים

לנשמתם אמונה תמימה מתוך תקווה שהכל יתהפך לטובה. בשביל לחוש את זה גם בקשנו לחזור לאחר לימים שבהם הכל התחיל.

"היו לנו שנים יפות ומקסימות של עשייה באירוח וקירוב, פתחת גברת לנדאו את השיחה בנימה מאד חיובית, למרות שכבר מעל שלשה חודשים היא נמצאת בארץ עם משפחתה, הרחק מהמפעל הסמוך לציון הקדוש, עליו עמלו למעלה מעשור. שנים שעם כל היופי היו גם עמוסות בעבודה אינטנסיבית "כעת קיבלנו פסק זמן, אולי הרב'ה רוצה שיבואו צעירים אחרים להחליף את מקומנו. אי אפשר לדעת. אנחנו מודים על העבר

פתגם השבוע

עיקר החינוך הוא בבית

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א
נתן בת בת-שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים
לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת אוקן

להצלחת משפחת שרון

להצלחת משפחת שילר

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים
באזור מאה שערים
עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד
לפרטים: 054-8475902

הנס שחזר על עצמו

הקפידו לקיים את קבלתם. אחד המוסקים אחרי נפילתו

רק כשהתייצב במסדר הוא נזכר, ובלבו החלה מתחוללת מלחמה. 'מה עושים עכשיו?' – הוא מהרהר ומתלבט קשות, ולפתע – ממלא את לבו גבורה יהודית עזה. 'אני טס לחדר', הוא לוחש לעצמו, 'מסדר את הנעללים כהלכה, אני לא יוותר על הקבלה שלי'. המפקד שהבחין בכך כעס על המנהג המוזר של החייל ומרוב כעס הודיע לו כי במקום לטוס הוא נשלח לשבוע ימי מעצר. סופו העצוב של הסיפור ידוע, כאשר החייל היה היחיד שניצל מכל חבריו שנהרגו באסון בו שני המוסקים פגעו זה בזה.

התכופפו לרגע אחד

הרב רביד נגר סיפר השבוע כי הסיפור ההיסטורי והמדמים הזה חזר על עצמו השבוע בצורה פלאית: "סיפר לי השבוע תלמיד שלי" מספר הרב נגר "שהוא קיבל על עצמו לקשר נעללים לפי ההלכה, ויום אחד הוא נמצא עם חבר שלו בצומת זיקים, ליד מייגונית".

לפתע הוא נזכר שהוא שכח בבוקר לקיים את מה שקיבל על עצמו – לשרוק את נעליו ראשית בצד שמאל ואז בצד ימין, אז הוא אומר לחבר שלו, 'לא נעלתי את הנעללים לפי ההלכה'. החבר לא מבין. הוא שואל אותו 'איזו הלכה יש בנעללים', ולוי אומר לו: 'בוא, אני אראה לך'. שניהם מתכופפים, הוא מוריד את הנעללים, ונועל נעל ימין ואז נועל נעל שמאל קושר את שמאל וקושר את ימין, וגם החבר שלו עושה ככה".

"לוקח להם כמה שניות שהם מתכופפים, ובאותם שניות, בעודם מתכופפים – הם מקבלים צרור של ריות. אם הם היו עומדים הם היו זכרונם לברכה, הוא אומר לי 'הרב, אתה לא מאמין. ראיתי והרגשתי בחוש איך ניצלתו בזכות מצווה'".

פני כ-25 שנה ניצל חייל מאסון המוסקים בזכות מצוות קשירת נעללים שקיבל על עצמו, על פי ההלכה היהודית, בשבוע האחרון חזר הסיפור על עצמו, עם חייל מתחזק בשם דניאל לוי – שפוקד באופן קבוע את שיעוריו של הרב רביד נגר.

רק מצווה אחת

כידוע לפני כעשרים וחמש שנה התרחש אסון מסוקים בו התנגשו שני מסוקים זה בזה מעל אגם החולה, באסון זה נהרגו 73 החילים ששהו על המסוקים, אך היה חייל אחד שניצל כאשר בעוד כל חבריו עלו למטוס הוא קיבל עונש להישאר לבד בחדרו.

הסיפור החל כאשר ביום שישי מספר שבועות לפני זה יהודי חרדי הבחין בחייל עטוי מדים, שחזותו מעידה כי לא חונן על ברכי התורה והמצוות, הוא על אתר הזמין את החייל להיות אורחו בשבת, ומשום מה החייל הסכים.

לאחר ההבדלה החייל שקדושת השבת השפיעה עליו ביקש לקבל על עצמו מצווה, בעל הבית שמח מאד והשיב מיד "הבה נפתח ספר קיצור שולחן ערוך, נראה מזה הסעיף הראשון שיעלה לנגד עינינו, ואולי זה יתאים לך..." ר' משה מוציא את הספר מהארון, פותח היכן שהוא, ומתחיל לקרוא. עיניו נחו על הסעיף המפרט כיצד יש לנעול נעללים ולקושרן, והוא קורא ומסביר: "תחילה יש לנעול נעל ימין מבלי לקשרו, ואחר כך לנעול נעל שמאל. כעת קושרים קודם את נעל שמאל, ורק אחר כך קושרים את נעל ימין, זו ההלכה, פשוטה וקלה!" – מכריז ר' משה.

"קנתי!" – הכריז החייל "השתדל לקיים את זה יום יום" הוא אמר ונפרד לדרכו, והכן במשך השבועות הקרובים לא שכח גבי את המצווה שלו, ולא ויתר על הזכות העילאית. מדי יום היה נועץ את רגליו בנעליו בדיוק לפי הסדר – ימין ואח"כ שמאל, קשירת שמאל ורק אח"כ קשירת ימין.

נענש ונשלח לכלא...

מספר שבועות אחר כך ביום רביעי, כ"ח בשבט תשנ"ז, ניתנה לגבי וחבריו ההודעה, כי עליהם להתייצב בבסיס תל נוף של חיל האוויר, לצורך הטסה על ידי שני מסוקים לדרום לבנון. כאשר החייל התכונן לצאת עם חבריו, מתוך לחץ הוא נעל נעללים ברשלנות משהו תוך כדי ביצוע פעולה אחרת, ושכח מהמצווה 'שלו' – נעילת הנעללים כהלכה.

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

בית הדין פועל במסגרת חוק הבוררות (תשנ"ח) ליישוב סכסוכים כספיים על פי דין תורה שמטרתו לספק צדק מהיר ונגיש. בית הדין חותר לפשר בין הצדדים ברוח טובה לשביעות רצון בעלי הדין. כמו כן עוסק בית הדין בתביעות נזיקין, נזקי שכנים, סדרות עיסקית, גישור בין אדם לחברו, הסכמי גירושין, היתרי עסקה, עריכת צוואה עפ"י ההלכה והחוק (בתשלום סמלי).

בית הדין למומנות
"נחלי המשפט"
בית דין אחרי לדיני ממונות נותן מענה מקצועי ויעיל ע"י דינים מומחים ומנסים ברשות האב"ד
הגאון הרב שלמה סויסה שליט"א
הגאון הרב שמואל שטרן שליט"א
(מ"ץ ודין, ראש ישיבת נחלי נצח)